

Sygn. akt VIII U 523/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 czerwca 2019 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mariola Szmajduch
Protokolant:	Katarzyna Stefańczyk

po rozpoznaniu w dniu 12 czerwca 2019 r. w Gliwicach

sprawy K. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

o emeryturę pomostową

na skutek odwołania K. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

z dnia 7 lutego 2019 r. **nr** (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu K. S. prawo do emerytury pomostowej poczynając od 1 kwietnia 2019r.

(-) SSO Mariola Szmajduch

Sygn. akt VIII U 523/19

UZASADNIENIE

Decyzją z 7 lutego 2019r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C., na podstawie przepisów ustawy z dnia 19 grudnia 2008r. o emeryturach pomostowych (Dz. U. z 2017r., poz. 664 ze zm.), odmówił ubezpieczonemu K. S. prawa do emerytury pomostowej, gdyż nie udokumentował 15 lat pracy w szczególnych warunkach i nie udowodnił on rozwiązania stosunku pracy. W uzasadnieniu ZUS wskazał, że do okresów pracy w warunkach szczególnych zaliczył mu 7 lat, 6 miesięcy i 29 dni. Równocześnie nie zaliczył okresów takiej pracy w okresach zatrudnienia:

- od 8 listopada 1988r. do 23 czerwca 1998r. oraz od 1 lutego 2007r. do 27 czerwca 2010r., z uwagi na brak świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych wystawionego przez pracodawcę oraz ze względu na rozbieżności w świadectwie pracy z 24 czerwca 1998r., gdzie potwierdzono okres takiej pracy wyłącznie w okresie od 20 marca 1996r. do 29 czerwca 1998r., a świadectwem wykonywania pracy w szczególnych warunkach, wystawionym przez archiwum,

- od 5 listopada 2010r. do 31 grudnia 2011r. i 1 stycznia 2012r. do 11 maja 2013r., gdyż odwołujący nie został przez swojego pracodawcę zgłoszony jako osoba wykonująca taki charakter pracy (brak deklaracji ZUS ZSWA)
- od 1 lipca 2017r. do 31 grudnia 2017r., gdyż odwołujący nie przedstawił zaświadczenia o zatrudnieniu, w treści którego pracodawca potwierdziłby wymiar czasu pracy oraz zajmowane stanowisko.

Ubezpieczony wniósł odwołanie od powyższej decyzji, domagając się jej zmiany poprzez przyznanie prawa do świadczenia. Wskazał, że domaga się zaliczenia do pracy w szczególnych warunkach, okresu zatrudnienia od 8 listopada 1988r. do

23 czerwca 1998r. na stanowisku kierowcy autobusu o liczbie miejsc siedzących powyżej 15. Wniósł również o przesłuchanie świadków, którzy mogą potwierdzić taki charakter jego pracy.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie z przyczyn jak w zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Ubezpieczony urodził się w dniu (...) W dniu 9 stycznia 2019r. złożył wniosek o emeryturę pomostową.

Organ rentowy uznał za udowodnione okresy składkowe i nieskładkowe w łącznym wymiarze 40 lat i 11 miesięcy.

Do stażu pracy w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze, organ rentowy zaliczył 7 lat, 6 miesięcy i 29 dni, tj. z wyłączeniem okresów nieskładkowych, okresy od 20 do 30 grudnia 1976r. od 1 stycznia 1977r. do 15 października 1977r. i od 1 września 1986r. do 30 kwietnia 1988r., tj. zatrudnienia pod ziemią, od 16 października 1977r. do 17 października 1980r. tj. zatrudnienia w ratownictwie chemicznym oraz od 13 maja 2013r. do 31 lipca 2015r., w oparciu o złożone przez jego pracodawcę, za ten okres, deklaracje ZUS ZSWA.

Organ rentowy do stażu pracy w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze nie zaliczył okresu od 8 listopada 1988r. do 23 czerwca 1998r.

w Przedsiębiorstwie Komunikacji Miejskiej w B. S.A. B., na stanowisku kierowcy autobusu o liczbie miejsc siedzących powyżej 15.

Organ rentowy jako powód niezaliczenia powyższego okresu do okresów pracy w warunkach szczególnych podał fakt, iż pracodawca w wystawionym ubezpieczonemu świadectwie pracy wskazał jedynie okres takiej pracy od 20 marca 1996r. do 29 czerwca 1998r., a równocześnie pracodawca nie powołał się na zarządzenia resortowe. Z kolei świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych zostało wystawione przez archiwum, nie zaś przez pracodawcę, który zdaniem ZUS, obok następcy prawnego pracodawcy, jest jedynym podmiotem uprawnionym do wystawienia takiego świadectwa.

Ubezpieczony w dniu 5 maja 1988r. podjął zatrudnienie w Wojewódzkim Przedsiębiorstwie (...) w K.. W dacie tej nie posiadał jeszcze uprawnień do kierowania autobusami. W związku z powyższym został zatrudniony na stanowisku kierowcy w okresie szkolenia i pracodawca skierował go na specjalistyczny kurs zakończony egzaminem. W efekcie odwołujący z dniem

21 listopada 1988r. uzyskał prawo jazdy kategorii D uprawniające do prowadzenia autobusów. W związku z powyższym skarżący od 8 listopada 1988r. podjął zatrudnienie w Stacji Ruchu Autobusowego WPK – B.. Była to baza transportowa WPK zajmująca się transportem osobowym na terenie (...) i Z.. W trakcie całego okresu pracy odwołującego, ulegała ona przekształceniom własnościowym i na koniec stała się Przedsiębiorstwem Komunikacji Miejskiej w B. S.A.B.

W bazie tej łącznie było zatrudnionych kilkudziesięciu pracowników. Baza dysponowała około 100 autobusami pozwalającymi na przewóz większej ilości osób, jednym samochodem osobowym do dyspozycji dyrekcji i samochodami pogotowia technicznego dla warsztatu. W bazie pracowali w większości kierowcy autobusów oraz kilku mechaników, którzy w ramach warsztatu zajmowali się naprawą i remontami autobusów.

W związku z powyższym pracodawca powierzył odwołującemu stanowisko kierowcy autobusu. Od momentu uzyskania prawa jazdy kategorii D, zajmował się wyłącznie prowadzeniem autobusów marki I.. Były to wszystkie autobusy

o liczbie miejsc siedzących powyżej 15. W ramach tego zatrudnienia ubezpieczony codziennie w wymiarze 14 – 16 godzin na dobę zajmował się, przy użyciu powyższych autobusów, przewożeniem pasażerów na liniach ustalonych przez WPK. Jeździł na trasy umiejscowione w B., K., R., gdzie zabierał pasażerów z przystanków i przewoził ich na trasie, na przystanki docelowe.

W trakcie pracy nie zajmował się naprawą autobusu. Jedynie w razie drobnej awarii na trasie przystępował do jej usunięcia. Były to jednak sytuacje incydentalne. Z kolei w razie większej awarii, autobus był odholowywany do warsztatu przez pogotowie techniczne, gdzie naprawiali go mechanicy. Natomiast odwołujący przesiadał się na inny autobus i dalej świadczył pracę kierowcy. Było to związane z koniecznością zapewnienia ciągłości usług przewozu pasażerów. W związku z tym ubezpieczony nie był kierowany do innych prac niż prowadzenie autobusów.

Sąd ustalił też, że K. S. zakończył zatrudnienie u ostatniego pracodawcy z dniem 31 marca 2019r. – okoliczność ta nie była sporna.

W postępowaniu przed organem rentowym odwołujący przedłożył następujące dowody:

- świadectwo pracy z 24 czerwca 1998r., w którym Przedsiębiorstwo Komunikacji Miejskiej w B.S.A. B. potwierdziło, iż w okresie od 20 marca 1996r. do 29 czerwca 1998r. K. S. w pełnym wymiarze czasu pracy, wykonywał pracę na stanowisku kierowcy autobusu, wymienioną pod poz. 2, działu VIII, wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia RM z 7 lutego 1983r.,
- świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych z 8 listopada 2018r., w których (...) Sp. z o.o. w Z. potwierdziło, że odwołujący w okresie zatrudnienia w Przedsiębiorstwie Komunikacji Miejskiej w B. S.A. B. od 8 listopada 1988r. do 23 czerwca 1998r., stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę w warunkach szczególnych wymienioną w wykazie A, dział VIII, poz. 2, na stanowisku kierowcy autobusu powyżej 15 miejsc siedzących.

W toku procesu w oparciu o akt osobowe odwołującego, Sąd ustalił, że w umowie o pracę z 5 maja 1988r. WPK K. zatrudniło odwołującego na stanowisku kierowcy w okresie szkolenia. Z kolei w zobowiązaniu z 10 maja 1988r., podpisanym własnoręcznie przez odwołującego, zobowiązał się on do uczestniczenia w szkoleniu na prawo jazdy kierowcy autobusu, z ewentualnym zwrotem kosztów tego szkolenia na wypadek przerwania kursu lub rozwiązania stosunku pracy. Natomiast w piśmie z 13 października 1988r., zastępca dyrektora ds. ekonomicznych WPK Ośrodek Szkolenia Zawodowego w K. wskazał, że w związku z ukończeniem kursu, ubezpieczony zostanie z dniem 8 listopada 1988r. przeniesiony do macierzystej Stacji (...) Autobusowego WPK – B., na stanowisko kierowcy autobusu.

Razem z ubezpieczonym w spornym okresie pracowali świadkowie Z. G. – kierowca autobusu i J. M. – kierowca autobusu.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: akt organu rentowego, akt osobowych ubezpieczonego (koperta k.21), zeznań świadków Z. G.

i J. M. (k.25-26) – współpracowników odwołującego z zatrudnionych na takim samym stanowisku, a także przesłuchania ubezpieczonego (k.27).

Zgromadzony materiał dowodowy Sąd uznał za przekonujący, kompletny, spójny i logiczny, przez co mogący stanowić podstawę rozstrzygnięcia.

Mając na uwadze powyższe ustalenia Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 4 ustawy z dnia 19 grudnia 2008r. o emeryturach pomostowych (Dz. U. z 2018r. poz. 1924 ze zm.) prawo do emerytury pomostowej,

z uwzględnieniem art. 5 – 12, przysługuje pracownikowi, który spełnia łącznie następujące warunki:

- urodził się po dniu 31 grudnia 1948r.;
- ma okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat;
- osiągnął wiek wynoszący co najmniej 60 lat dla mężczyzn;
- udowodnił okres składkowy i nieskładkowy w łącznym wymiarze co najmniej 25 lat dla mężczyzn;
- przed dniem 1 stycznia 1999r. wykonywał prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust.1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z FUS;
- po dniu 31 grudnia 2008r. wykonywał prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3;
- nastąpiło z nim rozwiązanie stosunku pracy.

W niniejszej sprawie, wobec przedłożenia przez ubezpieczonego świadectwa potwierdzającego rozwiązanie stosunku pracy, spór sprowadzał się wyłącznie do ustalenia, czy ubezpieczony legitymuje się 15-letnim okresem pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, przy niekwestionowaniu przez organ rentowy spełnienia przez ubezpieczonego pozostałych przesłanek do świadczenia, wskazanych powyżej.

Zdaniem Sądu wynik przeprowadzonego postępowania dowodowego wskazuje jednoznacznie, iż ubezpieczony w spornym okresie w niniejszej sprawie, tj. od 8 listopada 1988r. do 23 czerwca 1998r. w Wojewódzkim Przedsiębiorstwie (...) w K. baza transportowa w B. przekształconej następnie w Przedsiębiorstwo Komunikacji Miejskiej w B. S.A. B., na stanowisku kierowcy autobusu, wykonywał prace zaliczane do prac o szczególnym charakterze w rozumieniu powołanej ustawy o emeryturach pomostowych określone w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r., wykaz A, dział VIII, poz. 2, a to „prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, specjalizowanych, specjalistycznych (specjalnych), pojazdów członowych i ciągników samochodowych balastowych, autobusów o liczbie miejsc powyżej 15, samochodów uprzywilejowanych w ruchu w rozumieniu przepisów o ruchu na drogach publicznych, trolejbusów i motorniczych tramwajów”.

Za takim przyjęciem przemawiają zeznania świadków – współpracowników ubezpieczonego – którym Sąd dał wiarę jako przekonywającym, wzajemnie się pokrywającym, w sytuacji gdy świadkowie w sposób szczegółowy, zgodny przedstawili faktyczny charakter pracy ubezpieczonego w tym okresie. Zeznania te nadto znajdują potwierdzenie w zgromadzonej dokumentacji osobowej ubezpieczonego. Sąd oparł się także na zeznaniach ubezpieczonego, uznając je za wiarygodne, korelujące z zeznaniami świadków i treścią powołanej dokumentacji.

Takiej ocenie charakteru jego pracy u tego pracodawcy nie przeczy fakt, że w świadectwie pracy potwierdzono mu okres wykonywania pracy w szczególnych warunkach, na stanowisku kierowcy autobusu wyłącznie w okresie od 20 marca 1996r. do 29 czerwca 1998r. Oczywistym wydaje się, że w przedsiębiorstwie zajmującym się przewozem osób, za pomocą autobusów, kierowca posiadający uprawnienie do prowadzenia takich pojazdów nie będzie zatrudniony do prowadzenia samochodu osobowego czy też dostawczego, ani też innych prac. Wręcz przeciwnie przy niedoborze kierowców z odpowiednimi kwalifikacjami, musiał z pewnością, od momentu uzyskania stosownego prawa jazdy, wykonywać wyłącznie pracę kierowcy autobusu.

Bez znaczenia pozostaje, że organ rentowy kwestionował zapisy świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach powołując się na jego wystawienie przez archiwum. Fakt wykonywania takiej pracy został bowiem wykazany

w postępowaniu sądowym za pomocą innych dowodów. W postępowaniu odwoławczym przed Sądem nie obowiązują bowiem ograniczenia dowodowe jakie występują w postępowaniu o świadczenia emerytalno-rentowe przed organem rentowym, a Sąd może ustalić okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość jak: okresy zatrudnienia - w tym wykonywanie pracy w warunkach szczególnych, za pomocą wszelkich środków dowodowych, przewidzianych w kodeksie postępowania cywilnego (por. uchwała Sądu Najwyższego z 10 marca 1984r. III UZP 6/84, uchwała Sądu Najwyższego z 21 września 1984r. III UZP 48/84, wyrok Sądu Najwyższego z 7 grudnia 2006r., I UK 179/06, LEX nr 342283).

Mając na uwadze ustalone okoliczności Sąd uznał, że ubezpieczony, od następnego dnia po rozwiązaniu stosunku pracy, spełnia wszystkie, określone powyżej, przesłanki prawa do emerytury pomostowej, gdyż niewątpliwie pracując stale i w pełnym wymiarze czasu pracy jako kierowca autobusów o liczbie miejsc powyżej 15, w wyżej wymienionym okresie spornym, wykonywał pracę w warunkach szczególnych przed dniem 1 stycznia 1999r., gdyż praca tego rodzaju zaliczona jest do pracy w warunkach szczególnych w wykazie A załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983r., nr 8, poz. 43 ze zm.) dział VIII, poz. 2 oraz wykonywał prace o szczególnym charakterze po dniu 31 grudnia 2008r. w rozumieniu art. 3 ust. 3 ustawy o emeryturach pomostowych.

W konsekwencji powyższego Sąd, na podstawie powołanych przepisów, z mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję przyznając ubezpieczonemu prawo do emerytury pomostowej począwszy od 1 kwietnia 2019r., tj. od następnego dnia po rozwiązaniu stosunku pracy.

(-) Sędzia Mariola Szmajduch